

Benžaminas ir Ana per rudens atostogas svečiavosi pas savo pusbrolių Robiną ir jo tėvus, dėdę Džoną ir tetą Betę. Dėdė Džonas buvo miškininkas, o jų namas stovėjo pačiame miško pakraštyje.

– Ar galėtume tuo takeliu nueiti iki medžių?
– Gal verčiau šiandien patyrinėkite namus, – pasiūlė dėdė Džonas.
– Rytoj iš ryto nusivesiu jus į mišką ir parodysiu ypatingą medį, – tarė Robinas. – Jam beveik trys šimtai metų. Puiki vieta slėptuvei įrengti.

Kitą rytą, iškart po pusryčių, visi trys vaikai išsirusė į mišką. Jie žinojo, kad reikia nenuėiti nuo tako ir laikytis visiems drauge, kad nepasiklystų. Medžių lapai dažėsi geltona, raudona ir ruda spalvomis.

Ypatingasis Robino medis buvo milžiniškas ąžuolas.
– Trys šimtai metų – ilgas laikas, – svarstė jis. – Žmonės paprastai gyvena ne ilgiau nei vieną šimtą metų. O šis medis jau auga tris kartus ilgiau!

Robinas, Benžaminas ir Ana susirado prie medžio šaunią vietelę ir iš šakų bei lapų susirentė slėptuvę. Tai buvo gera vieta pasislėpus stebėti paukščius ir gyvūnus.

Jie išvydo vanagą, kuris vaikėsi balandį, ir po didįjį ąžuolą šmirinėjančias bei giles žiemai renkančias kelias voveres.

Kita diena buvo
ūkanota.

Dėdė Džonas sode
pasodino obelį, o Ana
jam padėjo. Nekantravo,
kada kitą sykį atvykusi
pasisvečiuoti galės
paragauti jos sultingų
obuolių.

Po pietų vaikai miške
grybavo. Robinas žinojo,
kuriuos grybus valgyti
saugu, o kurie – nuodingi.
Vakarienei jie parnešė pilną jų krepšį.

Rudens atostogos ėjo į pabaigą ir tą vakarą Benžaminas su Ana
grįžo į miestą.

Kitą kartą aplankyti giminaičių jie atvažiuo žiemą.
Benžaminui be galo patiko sniegas. Juodu su Robinu ėjo į
mišką paslidinėti.

Netgi numetęs lapus didysis ąžuolas buvo puikus
prieglobstis paukščiams ir gyvūnams. Galbūt pavasarį čia
lizdus susisuks pelėdos.